

Ébredés

VI. évfolyam 2. szám • A DUNAKANYARI EVANGÉLIKUSOK LAPJA • 2013. június

In nomine Dei

Fabiny Tamás

ÁRVÍZ

Áradnak a folyók. A Duna vízszintje évszázados rekordokat dönt meg. Bárhova tekintünk, lezárt utak, otthonukból kimentett idősök, önfeláldozó katasztrófaelhárítók és homokzsákokat pakoló önkéntesek látványa fogad minket. Az aggodalom és segítség közepette álljunk meg most néhány percre, és gondoljuk végig, mit is ír a Biblia az árvizekről.

Történeti áttekintésünkben Nőéig kell visszamennünk, aki a maga romlott nemzedékében is feddhetetlen tudott maradni, és a vízözön közeledtével bárkát kezdett építeni. Ugyanilyen hívó lelkülettel közvetíti Isten akaratát Ézsaiás próféta, aki szerint így szól az Úr: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.” (Ézs 43,2) Jób könyve viszont éppen a csakis önmagában bízó, fennhéjázó gazdag emberről írja, hogy annak értékei milyen hamar megsemmisülhetnek: „mire fölnyitja szemét, semmiye sem lesz. Réműlet lepi el, mint az árvíz, éjjel ragadja el a forgószelet.” (Jób 27,19b-20) Ezzel szemben az Énekek énekében a szenvedélyes szeretetről olvassuk, hogy azt árvíz sem tudja elragadni: „Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. (...) Sok víz sem tudja eloltani a szeretetet, folyók sem tudják elsodorni.” (Énekek 8,6-7) Jézus a Hegyi beszédben az Isten ígését követő magatartást hasonlítja kősziklára épült házhoz, amikor így tanít: „És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva.” (Mt 7,25)

Miközben tehát a lehető legkomolyabban vesszük az árvízi fenyegetettséget, érdemes végiggondolnunk, hogy miként tudjuk életünket Istenre hagyatkozó hittel kősziklára építeni.

Hitről, és nem vakhitről beszélek. Hadd idézzek fel egy elbeszélést egy vallási fanatikusról. Amikor közeledett házához az árvíz, ő azt mondta, nem hagyja el otthonát, mert biztos benne: az Úristen meg fogja menteni. Amikor aztán elérte küszöbét a víz, egy csónak közeledett felé, és a mentőosztatok kérték, szálljon be. „Nem, engem az Úristen meg fog menteni!” – válaszolta. Amikor már vízben állt a ház, és ő immár a háztetőn kapaszkodott, egy helikopter közeledett, és kérték,

szálljon be. „Nem teszem, mert engem az Úristen meg fog menteni!” – felelte nekik is. Aztán elsodorta házát az ár, és ő bizony meghalt. Odafönt panaszosan ezt mondta az Úrnak: „Azt ígérted, hogy megmentesz, hát miért hagytál cserben?” Ő azonban így válaszolt neki: „Gyermekem, egy csónakot, sőt egy helikoptert is küldtem a megmentésedre, de te nem éltél vele.”

A mentésben részt vevők bizony Isten angyalai lehetnek. Ezért is biztatok mindenkit arra, hogy váljék eszközzé Isten kezében. Bárki Isten eszköze lehet. Istennek egyetlen ilyen angyalára utalok, aki Szigetmonostoron vett részt a mentésben. Órákon át, szakadó esőben, kerekesszékekben ülve tartotta a zsákokat, hogy társa megtöltse azt homokkal. Gergő a neve.

Az ő példája azt mutatja, hogy talán gyengének és esendőnek tűnünk, de az Úristen fel tud használni minket. Ezért Nőéként engedelmeskedjünk az Úrnak, és másokat is megmenthetünk. Tartsuk távol magunkat a perpatvartól, mert a viszály kezdete olyan, mint amikor megindul a víz. Továbbá ne a földi kincsekben bízunk, mert azokat könnyen elragadja az ár. Mindenekfölött pedig legyen bennünk szeretet, mert azt sok víz sem tudja elsodorni. Életünk kősziklára épített ház lehet. És halljuk meg Isten szavát, aki ezt ígéri: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el.”

Elhangzott a Magyar Rádióban (Vasárnapi Újság, Lélek-től lélekig, 2013. június 9.).

Kodácsy-Simon Eszter

EVANGÉLIKUS HIT- ÉS ERKÖLCSTANOKTATÁS

2013 szeptemberétől az állami iskolákban is bevezetésre kerül a hit- és erkölcsstan. A Magyarországi Evangélikus Egyház Katechetikai Munkacsoportjának vezetőjét, Kodácsy-Simon Esztert arra kértük, hogy összegezze a témával kapcsolatos tudnivalókat, kérdéseket, feladatokat.

Kedd délután, hittanóra az iskolában. Összegyűlik néhány alsós, később pedig néhány felsős gyerek. A legtöbben evangélikusok, vasárnap templomba is jönnek a családjukkal. Van, aki lelkesen jár hittanórára, mert jókat szoktunk beszélgetni, és van, aki csak azért jön, mert a szülei küldték. Ma tovább kellene vennünk Ábrahám történetét. Vagy beszélgessünk inkább a barátságról és az osztályukban fellépő konfliktusokról? Mi a jobb megoldás?

A következő tanévtől sok változás jelenik meg a hittanítás gyakorlatában. Akkor mi lesz a jobb megoldás – számunkra és az iskolai hitoktatásban részt vevő diákok számára?

Új törvény, új helyzet

2011 decemberében az Országgyűlés elfogadta az új, nemzeti köznevelésről szóló törvényt, amely szerint „az állami általános iskolában az erkölcsstanóra vagy az

ehelyett választható, az egyházi jogi személy által szervezett hit- és erkölcsstanóra a kötelező tanórai foglalkozások része” lesz heti egy órában.

Az óvodában, a középfokú oktatásban és a kollégiumban folyó hitoktatás eddigi gyakorlatán nem változtat a törvény. Előírja viszont a nevelési-oktatási intézményeknek, hogy kötelesek együttműködni a hit- és erkölcsstanoktatással kapcsolatos feladatokat ellátó egyházi jogi személlyel, és kötelesek biztosítani az oktatáshoz szükséges tárgyi feltételeket, valamint a jelentkezés és a működés feltételeit. A hittanórák tartalmába továbbra sem szólhat bele sem az iskola, sem az állam, azt kizárólag a hitoktatást végző egyházi jogi személy határozhatja meg „az adott egyház iránymutatása szerint”. Adott egyház felelős továbbá a hitoktatás foglalkozásainak és a hitoktató munkájának az ellenőrzéséért, valamint a hitoktatásra történő jelentkezés megszervezéséért is minden egyes általános iskolában. A köznevelési törvény továbbá a hitoktató személyére nézve azt írja elő, hogy a hitoktatást végző személynek valamilyen hitéleti felsőfokú képesítéssel és az illetékes egyház megbízásával kell rendelkeznie.

A főbb változások

A 2013 szeptemberétől az állami általános iskolákban megvalósuló hitoktatás alapvetően tehát három tulajdonsága miatt fog különbözni az eddigi hitoktatástól: jellege, időpontja és helyszíne szerint.

A legnagyobb átalakulást a jellegében megvalósuló változások fogják előidézni. Míg korábban fakultatív hittanra azok jelentkeztek, akik szívesen maradtak bent az iskolában valamely hétköznapi délután azért, hogy részt vegyenek az evangélikus hittanórán, most ehhez képest a legnagyobb különbség abban fog állni, hogy mindenkinek hoznia kell egy döntést valamely óra mellett. Sokszor hallani a törvény téves értelmezését – még oktatási szakemberektől is –, amikor kötelező hittanról vagy kötelező erkölcsstanról beszélnek. Mindkét változat tévedés. Az igazság nem az, hogy valamely tanóra lesz kötelező, hanem a két tanóra közötti választás lesz kötelező. Míg korábban a szülő semmilyen választás kényszere előtt nem állt, vagyis

Gyülekezeti hittanóráinkat a bibliai történetek feldolgozása és eljátszása után vidám percekkel szoktuk befejezni

nem volt köteles gyermekét beírni valamilyen erkölcs- vagy hittanórára, most nem lehet elkerülni ezt a döntéshelyzetet. Míg korábban többnyire csak azok a szülők írták be gyermeküket a hittanórára, akiknek határozott szándékuk volt valamilyen formában hittanórára járni a gyermeket, addig most mindenkinek választania kell valamit.

A második legnagyobb különbség az időpontból fog adódni. Míg korábban iskolai tanítási időn kívül – például kedd délután – került sor a fakultatív hittanórára, addig szeptembertől ez elsősorban az órarendbe illesztett foglalkozások részévé válik. Nem az lesz tehát a kérdés a gyermek és a szülő számára, hogy a gyermek hazamenjen-e kedd délután, vagy maradjon az iskolában hittanórán, hanem hogy az órarendben az erre a foglalkozásra kijelölt időpontban mely órán vegyen részt: erkölcsstanórán vagy valamilyen egyház hittanóráján.

A harmadik lényegi változás a helyszín kapcsán következik be: mivel a hittanóra az iskolai foglalkozás része lesz, ezért azt elsősorban az iskolában kell megtartani.

A főbb kérdések

Az új helyzet számos olyan kihívással és dilemmával állítja szembe a lelkészt, a hittanárt és az egész egyházat, amelyekre választ adni nem lehet.

Egy választásban szereplő döntési lehetőségek mindig versenyhelyzetet teremtenek. Elkerülhetetlen kimondani, hogy az itt előálló szituációban versenybe kerül egymással az erkölcs- és a hittan, de versenybe kerülnek egymással a különböző egyházak által meghirdetett hittanórák is. Létezhet-e egészséges versenyhelyzet? Lehet-e úgy gondolni erre a szituációra, mint amely a külső kihívások által belső önvizsgálatra hív – például a hitoktatás terén – és megújulásra készítet?

Nehézségek és kihívások

Megjeleni és jelen lenni nem lesz egyszerű. Az órarendi keretek között megtartott kötelezően választható hittanóra ugyanis számos gyakorlati kérdést felvet. Hogyan fogja egy lelkész ellátni a nagyváros vagy az 50 km-es szóróványkörzet több tucat iskolájában a hitoktatást? Ráadásul ha az órarend épp nem teszi lehetővé az osztályok vagy évfolyamok szerinti összevonásokat, akkor hogyan fogja ezt megtenni minden iskolában több évfolyamon és osztályban, mindezt az órarend különböző időpontjaiban? Nemcsak a feladatok ellátásához, de már a lehetőségek felméréséhez is kevés a munkába állítható hittanár, és kevés az egyébként is sokszor túlterhelt lelkészek ideje.

Mit tegyen a lelkész vagy a hittanár, ha például a fizikai távolság miatt nem tud elmenni az adott iskolába megtartani a hittanórát? Mit tanácsoljon az egyébként hozzá jelentkező diákoknak: válasszák az er-

kölcs- vagy járjanak majd valamilyen más felekezet hittanórájára? Bármelyiket választja is a diák, fel kell tenni a kérdést, hogy – különösen az egész napos iskola mellett – lesz-e a gyerekeknek annyi ideje, energiája és kedve, hogy az órarendi keretek között igénybe vett hittanórán túl délutáni programjai közé még egy – evangélikus – hittanórát beiktasson. Vagy akkor elég lesz számára az, ha egy másik felekezethez jár hittanórára? Nem távolodnak-e így el az evangélikus gyerekek majd az egyházunktól?

Míg eddig évről évre sejthető volt, hogy mely iskolákban kell jelen lenni a fakultatív hitoktatással, addig a helyzet eltérő jellege miatt most érdemes lesz újra felmérni az igényeket, hogy melyek azok az iskolák, ahol nagyobb igény van evangélikus hitoktatásra. Előfordulhat, hogy a változó körülmények átrendezik a helyi hitoktatási térképet.

Mi lesz az evangélikus hitoktatással?

Ez az új helyzet az egyik legkisebb létszámú történelmi egyház számára rendkívül nagy kihívást jelent. Hány iskolában tudunk majd jelen lenni? Lehet-e, szabad-e ezt a helyzetet a gyülekezetépítés eszközének tekinteni? Ha igen, akkor hogyan végzi el a lelkész számos egyéb munkája mellett a hittanórák megtartásának naponta több órát igénylő feladatát, vagy hol talál munkába állítható hitoktatót a közelben? Ha viszont a kötelezően választható hittan nem tekintjük a gyülekezetépítés részének, akkor milyen lesz a gyülekezet jövője azok nélkül a fiatalok nélkül, akik nem találtak meg minket az iskolai hittanóra keretei között?

Ebben a kihívásokkal teli helyzetben naivitás lenne azt gondolnunk, hogy minden rajtunk múlik, vagy hogy mindent és mindenkit el tudunk érni; de épp ugyanennyire felelőtlenség lenne azt hinnünk, hogy nem tehetünk semmit. Nem tudjuk, hogy mi lehet a jó megoldás, mi lehet a legjobb stratégia egyházunk és gyülekezeteink számára a kialakuló új helyzetben. Megtenni mindent a lehető legtöbb – s természetesen a lehető legjobb minőségű – hittanóráért, vagy nem törődni az új rendszerrel, s csak az eddig is elvégzett gyülekezeti munkára koncentrálni? Nem ismerjük a jelenleg kialakuló rendszernek sem a rövid távú, sem a hosszú távú hatásait – sem az ifjúsági munkára, sem a gyülekezet életére nézve. Elképzeléseink vannak, vélemények mindenfelől elhangzanak, pozitív és negatív hozzáállások egyaránt ismertek. Tettekre szel lelkészek az iskolaigazgatókkal leveleznek, mások várnak, amíg a feltételek egyértelművé válnak.

A felmerülő kérdések és problémák s a menet közben összegyűjtött tapasztalatok megvitatása és értékelése sokat segíthet majd abban, hogy tisztább képet lássunk akár már fél év múlva vagy a következő tanév beiratkozási időszakában.

Jelen írás a Lelkipásztor 2013/3. számában megjelent tanulmány rövidített változata.

Horváth-Hegyi Olivér

A HITOKTATÁS JÖVŐJE SZENTENDRÉN ÉS KÖRNYÉKÉN 2013 SZEPTEMBERÉTŐL

Helyzetjelentés

A Szentendrei Evangélikus Egyházközséghez 13 szóróványtelepülés tartozik, ahol a 2011-es népszámlálási adatok szerint megközelítőleg 1000 evangélikus él, ebből gyülekezetünknek 140-160 családdal van kapcsolata. Évente 25-35 keresztlőnk van, a családok zömével öt településről (Budakalász, Pomáz, Leányfalu, Pilisszentlászló, Szigetmonostor) érkeznek alkalmainkra. Évek óta heti 10 hittanórám van négy településen négy iskolában, két óvodában, illetve egy a gyülekezeti teremben. Jelenleg egyedül végzem a szolgálatot.

Gyülekezetünk területén 26 általános iskola van, a legtöbb helyen évfolyamonként legalább két osztállyal. Az előzetes adataink szerint a 11 visszajelző iskolában 29 első osztályos és 49 ötödik osztályos jelentkezett evangélikus hit- és erkölcsanra, akik között még nem tudjuk, hány evangélikus és hány meg nem keresztelt, esetleg más felekezeti diák van. Az elmúlt években 35 és 40 között volt a hitoktatásban részesülők száma az alsó osztályokban, akik nincsenek benne az újonnan jelentkezők összesítésében.

Stratégia

A fentiekből következik, hogy a hitoktatás megszervezését racionalizálni kell, aminek természetéből fakadóan veszteségeink is lesznek. Az egyik célom ennek minimalizálása.

A start előtt fél évvel három lépést elengedhetetlennek tartottam.

Egyrészt szóróanyaghelyzetünkből adódóan nem minden iskolaigazgató ismeri a gyülekezetet és a lelkészt, ezért egy tájékoztató jellegű, nem hivalkodó, de informatív levélben bemutatkoztunk. Ez a bejelentkezés sok esetben az első kapcsolatfelvétel, amely egyben a szülők felé megfogalmazott hívogatás alapja is. Bár az intézmények hivatalból meg fognak keresni bennünket, a jó együttműködés érdekében mégis lényegesnek tartom a jelzést: Szentendrén van egy új evangélikus templom, egy fiatal gyülekezet, amely a hitoktatásban illetékes.

Másrészt gyülekezeti újságunknak ezt a számát szánjuk arra, hogy a címlistánkban szereplő minden evangélikus családot biztassunk a hitoktatás igényének felkeltésére (azzal az óvatossággal, hogy kis létszámú csoport esetében nem biztos, hogy tudunk evangélikus hittanórát tartani).

Harmadik lépésként a presbiteri ülésen felvetődött egy hitoktatói, esetleg beosztott lelkészi állás létesítése. Ennek feltételeit részben vagy teljesen gyülekezetünk-

nek kellene biztosítani. Ehhez tartozik, hogy gyülekezetünk területén él két diplomás evangélikus hitoktató, Novotnyi Csilla Budakalászon és Ratkay Dorottya Leányfalu, akik édesanyjai hivatásuk mellett szeptembertől már be tudnának segíteni a hitoktatásban.

Szerényen, de győztesen

Nincsenek illúzióim. Nincs négy, öt, hat hitoktatónk, talán minden évfolyamon elegendő létszámban nincsenek is gyermekeink, magam részéről saját feladatvállalásom határán vagyok.

Mégis. Az intézményekbe történő bejutásunk jóvoltából az eddig látens evangélikus családok valamilyen mértékben láthatóak lesznek; esélyt látok arra, hogy az előkerülő családok száma megváltoztatja szolgálati helyeim súlypontjait. A legnagyobb létszámú hittancsoportokat mindenképp felvállaljuk, elkezdjük a munkát, és ezzel sok új hittanost és hozzátartozóikat közösségünk felé irányítunk, ahogyan ezt az előző években áldásként már megéltük. Mindemellett az egyházunkról frissen alakuló kép nem a visszahúzó és lemondó, kicsinyke és lustácska egyház képét mutatja majd, hanem a lehetőségeihez mérten legtöbbet megtevő és lelkiismeretesen gondolkodó egyház képét, amely nem az államnak, hanem egyedül Istennek tartozik felelősséggel a rábízottakért.

Eredményünk lehet, hogy szerény lesz, és az iskolánként néhány evangélikus gyermeket magához öleli a többi felekezet valamelyike, de megpróbálunk missziói lelkülettel és lendülettel munkálkodni fiataljaink evangélikus hitben neveléséért, gyülekezetünk épülésére, Isten dicsőségére. Ez számomra a győzelem pesszimizmusom felett.

Hittanosaink 10-11 éves korukban is felszabadult konfirmandusok maradnak

PRESBITEREINK BEMUTATKOZNAK

Egyházunkban a 2012-es esztendő az általános tisztújítás éve volt, így gyülekezetünkben is több választás történt, többek között új, immáron csak tizenegy tagú presbitérium vezeti a gyülekezet életét. Az idősebb és leköszönő testvérek hűséges szolgálataért hálásak vagyunk, az újaknak pedig bölcs tervezést, tettekésséget és belső elköteleződést kívánunk a következő hat évre.

Bemutatójukat fogadjuk nyitott szívvel!

LAMPERT LEVENTE

32 éves vagyok. Két éve Pomázon élünk feleségemmel, Lampert-Wéber Zsófiával. 2011 májusában esküdtünk, így friss, boldog házaspárként éljük mindennapjainkat. Liza babánk – első gyermekünk – ez év május 7-én látta meg a napvilágot, már most csodálatos kislány!

Jelenleg az Altaterra Kft-nél dolgozom mint értékesítő.

2000-ben a soproni Líceumban érettségiztem, majd kereskedelmi szakon diplomáztam a BGF-en. Jártam az Evangélikus Hittudományi Egyetemre is három évig, de később abbahagytam családi okok miatt. Négy

testvérem van, mindnyájan házások, hét unokahúggal és egy unokaöccsel vagyok gazdagabb.

Édesapám az országos híró soproni Berzsenyi-líceum igazgatója volt, ennek is tudható be mindenkori evangélikus gondolkodásom is.

Óbudán kereszteltek, Sopronban konfirmálkodtam, majd az óbudai gyülekezetnek voltam tagja. Mivel most Pomázon élünk, így nem volt kérdéses, hogy a szentendrei gyülekezetbe jöjjünk, és itt találjuk meg hitéletünk gyakorlásának új helyszínét. Boldogság volt számunkra az első alkalmaktól tapasztalt nyitottság, a meleg fogadtatás, a közös túság, az istentiszteleti alkalmak, a jövőbeni gyülekezeti tervek.

A Fészekrakó körnek vagyunk tagjai, de mostantól feleségem a baba-mama körbe is el fog járni, ez nem is kérdéses.

Egy ige, amely egész életemben jelen van, végigkísér: „Aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál.” (Lk 22,26)

OPÓCZY LÁSZLÓ

2007 karácsonyán költöztünk a párommal Budapestről Szentendrére. Azóta nagyon sok családi esemény is a gyülekezethez kapcsol. 2008 márciusában itt kötöttünk házasságot Annával. Ő – bár apai ágon lelkészcsaládból származik – olyan városban élt hosszú ideig, ahol nem volt evangélikus

gyülekezet, ezért 2008-ban itt konfirmált, miként azóta az öccse, valamint a nagylányom, Dominika is. Itt kereszteltük 2009-ben és 2011-ben a fiainkat, Marcit és Mátét.

Anyai ágon kecskeméti római katolikus, apai ágon gyóni evangélikus családból származom. Meghatározó volt számomra Kecskeméten Kis János lelkész úr, illetve 2000-es haláláig édesapám gondnoki szolgálata.

Aktív tagja vagyok a 2008-as konfirmációs csoportból kinőtt Asztali beszélgetés-csoportnak, valamint egyik szerkesztője az Ébredés című újságunknak. Az előző presbitérium munkájának utolsó évében vettem részt, az új presbitériumban pedig felügyelőhelyettesként működöm. Néhány hete megválasztottak az országos presbitérium póttagjának. Civil foglalkozásom büntető ügyszakos bíró.

A presbitérium legfontosabb feladatának azt tartom, hogy a gyülekezeti életünkben az utóbbi években tapasztalható pezsdülés, ébredés, intézményi fejlődés tartós maradjon, elmélyüljön, főleg hitéleti szempontból.

Kedvenc igehelyem a 118. zsoltárból való: „Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az Úrnak!” A zsoltárnak ez a része két mondatba sűrített Újszövetség. Mert az igazság Jézus, aki a Krisztus. Az igazság kapuit az igazaknak, vagyis a benne hívőknek nyitják ki. A hitet ajándékba kapjuk, miként az örök életet. Ha Jézussal lehetünk, csak hálát adhatunk az Úrnak.

Asszonyi Flóra

CSALÁDI KÖR

A következő néhány lapszámban szeretnénk folytatni közösségeink rövid bemutatását, így kerül sor a havonként összegyűlő családi kör életének felvillantására. A szentendrei evangélikus gyülekezet erősödésének egyik biztató jele, hogy Horváth-Hegyi Olivér lelkesítő szolgálata és aktív jelenléte mellett gyülekezetünk tagjai egyre gyakrabban vállalnak egy-egy lelki tartalmú feladatot is. Ennek szép példája legnagyobb létszámú csoportunk működése. Aldásként éljük meg azt is, hogy a közel százfős balatonszárszói gyülekezeti családos hétfőgénk a családi körből nőtt ki magát...

AHOGY MI LÁTJUK...

2012 év elején indult meg gyülekezetünkben egy új kezdeményezés, amelynek a nem sokkal korábban kaput nyitó evangélikus óvoda volt a katalizátora. Az óvodás gyermekek evangélikus, katolikus, református szülei kezdetben spontán módon találkoztak egymással, majd az óvoda mindennapos problémáin túl a szülők közötti mélyebb beszélgetés is megindult. Ez vezetett oda, hogy közös elhatározásból minden hónap harmadik vasárnapján összejövünk Oszfolt Románék családi házában családi kör néven. Az egyes találkozások nemcsak spontán beszélgetésekről szólnak, hanem mindig van valamilyen központi téma, amely meghatározza a találkozót. Ilyen témák voltak már: az apa szerepe a családban, a házasság tűzpróbái, testvérkapcsolatok, karácsonyi családi szokások, az ima sze-

repe a családban. Sok esetben egy előre mindenki által megnézett filmmel készülünk az eseményre, és a film témája, lényeges mozzanatai apropóján beszélgetünk egymással.

Számunkra nagyon nagy élményt jelent, hogy olyan emberekkel, családokkal ismerkedhetünk meg, olyan személyes problémákat, gondolatokat oszthatunk meg egymással, amire más körben, más módon nem nagyon lenne lehetőség. A sokféle világszemlélet, egyéni sors mind-mind olyan egyéni megvilágításba helyezi az aktuális kérdést, amire sokszor talán nem is gondoltunk volna. Az elmélyült beszélgetést segíti az is, hogy minden találkozást közös imával kezdünk meg, majd a gyerekekkel közös énekléssel fejezünk be.

Mivel kisgyermekes családokról van szó, ezért a családi kör külső segítség nélkül szinte egyáltalán nem lenne megvalósítható, hiszen egy-egy alkalommal a mintegy 20 felnőtt mellett közel 30 gyerek is összegyűlik. Az evangélikus óvodából Szilvi néni, valamint a gyülekezetből Koszta Imola, Jávor Piros és Koren Mátyás nyújtottak/nyújtanak nekünk segítséget a gyerekek felügyeletében.

Úgy érezzük, hogy a családi kör megfelelő arányban vegyíti a spontán beszélgetések örömet az előre meghatározott téma kötöttségével, valamint a lelki kérdések emelkedettségét a mindennapos családi problémákkal. Nagyon köszönjük Románéknak a helyszín állandó biztosítását, a jelentős felfordulással járó gyerekhad megtűrését, valamint mindazok segítségét, akik lehetővé teszik számunkra az elmélyült beszélgetéseket.

Hulej Emese

ERDÉLYBEN JÁRTUNK

Gyülekezeti kirándulás májusban

Tizenkilencen indultunk útnak, hogy a szentendrei evangélikus gyülekezet képviselőiben megnézzük Dél-Erdélyből, amit csak öt nap alatt lehet. Jártunk Aradon, és ráharkoltuk a magunkkal vitt széles nemzeti színű szalagot a tizenhárom aradi vértanú tiszteletére emelt szoborcsoporthoz. Nem sokkal később bevettük Déva várát, amelynek építőiben annak idején nem volt elég hit, ezért szörnyű áldozatot tettek. Pár száz méterrel arrébb hit és áldozat most a legszebb emberi példában mutatkozik meg. Mi is belehallgattunk Bőjte Csaba gyermekmiséjébe, és beszélgettünk egyik munkatársával a kolostorkertben.

Azt az éjszakát Csernakeresztúron töltöttük, bukovinai székek között. A vacsora mellé táncot is kaptunk, sőt az ifjak és gyerekek megtáncoltattak minket is. Másnap búcsút vettünk előbb a vendéglátóinktól, majd kicsivel később a Marostól. Beértünk Nagyszeben városába, de az evangélikus püspöki székesegyházat zárva találtuk. Éppen felújítják. Két éjszakát töltöttünk Hétfaluban, családotknál aludtunk, velük vacsoráztunk és reggeliztünk.

Horváth-Hegyi Olivér egykori iskolatársa szolgál evangélikus lelkészként a közeli Zajzonban, a vele való baráti beszélgetés megismertette velünk a környék sajátos helyzetét. Pár éve két-három cigány család élt a faluban, mára négyszázan vannak – csak a gyerekek. Az ebből fakadó nehézségekkel és speciális feladatokkal kell küzdenie a lelkésznek.

Fogaras mesekönyv lapjaira kíváncsi várát épp csak körüljártuk, és Babitsra gondoltunk, aki a város gimnáziumában tanított három évig.

Aztán Brassó...! Először a város fölé magasodó Cenkről néztünk lefelé, onnan szépen kivehettük a középkori városszerkezetet, amelynek falakkal elzárt részében annak idején este hét után egyetlen román sem maradhatott, csak magyarok és szászok. Nos, a helyzet azóta nagyot változott, Brassóban alig kilenc százalék a magyarok aránya.

Brassó gyönyörű. Egymáshoz ragasztott, a szász építészeti stílust mutató színes kis házaik szépen felújítva, köztük hangulatos éttermek, kávézók. Fekvése páratlanul szép, és bár Románia leghidegebb városai közé tartozik, minket nemhogy meleggel, már-már hőséggel fogadott.

Természetesen megnéztük az evangélikus Fekete templomot is, Európa legkeletibb gótikus templomát. A csizmakészítők, tímárok, bognárok céhének külön padjai voltak, mindegyikre ráfestették „mesterségük címerét”.

Két evangélikus erődtemplomot látogattunk még meg, a szászhermányit és a prázsmárit. Magas fallal, bástyákkal körülvett erődítések ezek, amelyekben vész esetén lakni lehetett, de még iskola is volt bennük. Isten háza a béke szigetévé lettek, ha arra volt szükség.

Erdélyben lehetetlen úgy járni, hogy az ember ne találkozzék a szabadságharc emlékeivel valamilyen formában. Mi láttuk Brassóban az emléktáblával ellátott erkélyt, ahonnan Bem beszédet mondott, és buszunk elgördült a segesvári csata helyszíne mellett. Ott, ahol Petőfit utoljára látták. Fehéregyházán múzeum őrzi a költő és a többi elesett honvéd emlékét.

Segesvárott az evangélikus templom fent van a várhegyen, 176 lépcsőn kell felkapaszkodni hozzá. Mi felkapaszkodtunk!

Marosvásárhely ezúttal megtartotta titkait. A Kultúrpalotát, a Teleki Tékát zárva találtuk; aki még nem látta, tervezheti a következő utazást, mert mindkettőt látni kell!

Az ötnapos út legnagyobb izgalmát az jelentette, vajon elered-e az eső, mire a Tordai-hasadékhoz érünk, vagy nem... Végül a bátraknak lett igazuk, és a csapat nagy része felfedezte a szűk szorost.

Kolozsvárott sokan először láttuk a Mátyás szobrot – felújítás után. Elsétáltunk a Farkas utcába, ahol pár száz méterrel annyi kulturális-történelmi emlékhely van, hogy az egyedülálló Európában. A Farkas utcai templomba is benéztünk, és szokatlanul sok magyar szót hallottunk az utcán.

A kis csapat egyik úti célja az volt, hogy felvegye a kapcsolatot a kolozsvári evangélikus gyülekezettel, akik baráti beszélgetésre hívtak minket, majd – vasárnap lévén – ezt követte az istentisztelet, ami után már hazafelé indultunk.

A napot a buszban mindig reggeli áhítattal kezdtük, és Olivér vezetésével sokat énekeltünk. Minden útitársam nevében szívből köszönöm Kertész Józsefnek és feleségének, Nellinek a szervezést, a gondoskodást, az élményeket – Józsefnek pedig az erdélyi táj bemutatását és az annak kapcsán elmondott verseket. Így aztán nemcsak egymás társaságában, de Adyval, Reményikkel, Áprilyval is utaztunk... Nem csoda, hogy olyan jól éreztük magunkat!

Dunakanyari Evangélikus Élet

ELÉRHETŐSÉGEINK

Lelkészi hivatal, templom:
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
szentendre@lutheran.hu
<http://szentendre.lutheran.hu/>

Lelkész: Horváth-Hegyi Olivér
Tel.: 06 20 824 27 89
oliver.horvath.hegyi@gmail.com

Felügyelő: Sereginé Székács Csilla
Tel.: 06 26 311 661

Másodfelügyelő: Opóczy László
Gazdasági vezető:
Sántáné Koch Erika
Tel.: 06 70 779 20 42
santane.erika@szrg.hu
Pénztáros: Oszfolk Ferencné
Tel.: 06 20 553 51 75
oszfokferenc@t-online.hu
Műszaki gondnok: Dobrik Norbert
Tel.: 06 20 772 30 19
dobnor@gmail.com
Egyházfi: Schmidt Irén

ISTENTISZTELETI REND

SZENTENDRE
Minden vasárnap 10 óra

POMÁZ (református gyülekezeti terem, Hősök tere 1.)
Minden hónap 1. és 3. vasárnap 8.30

GYERMEK-ISTENTISZTELET
Minden hónap 2. és 4. vasárnap
16.00 óra

Ébredés®

Szerkesztőség:
Főszerkesztő: Sereginé Székács Csilla
felügyelő
Bereznai Péter, Opóczy László,
Miklósné Székács Judit
Felelős kiadó:
Horváth-Hegyi Olivér lelkész
2000 Szentendre, Bükkös part 2.
Tel.: 06 26 303 459
e-mail: szentendre@lutheran.hu
*Megjelenik negyedévenként 500 példányban,
ingyenes terjesztésben.*

GYÜLEKEZETI NAPTÁR

június 16. (vasárnap)
Te Deum tanévzáró istentisztelet
június 17–22. (hétfő–szombat)
Skanzen – gyülekezeti hittanos
kézműves tábor
június 24–29. (hétfő–szombat)
Egyházmegyei csendeshét
Piliscsabán
július 22–26. (hétfő–péntek)
Konfirmandusok hete a Balaton
körül biciklivel
augusztus 12–15. (hétfő–csütörtök)
Fészekrakók körének családos
hete
szeptember 2. Tanévnyitó
istentisztelet

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT

Horváth-Hegyi Fülöp,
Molnár Bence Márton,
Molnár Olivér,
Ásztai-Podmaniczky Johanna
Katalin kistestvérünk.
*„A ti mennyei Atyátok nem akarja,
hogy egy is elvesszen e kicsinyek
közül.” (Mt 18,14)*

KONFIRMÁCIÓBAN RÉSZESÜLT

Rózsa Gyöngyvér
*„Ne félj, mert megváltottalak,
neveden szólítottalak, enyém vagy!”
(Ézs 43,1b)*

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Szász Attila és Gyekiczky Nóra
*„Legyetek egymáshoz jószágosak, irgal-
masak, bocsássatok meg egymásnak, aho-
gyan Isten is megbocsátott nektek a Krisz-
tusban.” (Ef 4,32)*

EGYMONDATOS HÍREK

A dunai áradás miatt templomun-
kat és a lelkeszlakást mintegy 5 cm-
re közelítette meg a víz a Bükkös
patak medre felől, kisebb beázást
csak a garázsban tapasztaltunk. Kö-
szönetet mondunk a védekezésben
segítőknél s mindazoknak, akik a

homokzsákok töltésével és pakolá-
sával, önkéntes munkájukkal hoz-
zájárultak a veszélybe került telepü-
lések biztosításában.

Egyházközségünkben rendkívüli
látogatást tett az Északi Evangéli-
kus Egyházkerület püspöke, dr. Fa-
biny Tamás és felesége, Fabiny Ka-
talin, valamint Horváth-Hegyi Áron
püspöki titkár az árvízi tetőzés
előtti napon, június 8-án. A tájéko-
zódáson túl mindhárman részt vet-
tek a Leányfalu és Tahitótfalu kö-
zötti gát megerősítésében.

Június 23-i istentiszteletünk offertó-
riumát az országos egyházon ke-
resztül az árvíz károsultjainak
ajánljuk fel.

Gyülekezeti kézműves táborunkon
közel 100 óvodás és kisiskolás gyer-
mek vett részt a Skanzenben. A nyá-
ri kánikulában felüdítő volt a *For-
rások és kutak a Bibliában* témáját kör-
bejárni. Hálások vagyunk annak a
25 felnőttnek, akiknek szolgálatával
tartalmas és közösségünket mege-
rősítő hetet élhettünk át.

Tisztasági festést, kisebb belső javí-
tásokat, templomunk falának külső
impregnálását tervezzük a lelkeszi
hivatalban, a gyülekezeti terem-
ben és egyéb helyeinkben júli-
us 12-én és 13-án (péntek-szombat),
amelyre önkénteseket keresünk.
Jelentkezni a lelkeszi hivatalban le-
het.

Híreinkről részletesen a
szentendre.lutheran.hu
honlapunkon olvashatnak.

A Szentendrei Evangélikus Egyházköz-
ség bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20000545

A Rosa Lutheri Alapítvány adószáma:
1868849-1-13

bankszámlaszáma:

OTP 11742087-20072643